

Bältet

Skämtvisa, som passar väl till folkvisedans.

Berättande

Det var en sön - dags - mor - gon, jag

skul - le till kyr - kan ri - da. Lång - la,

sadde-ladde-la, jag skul - le till kyr-kan ri - da.

Då spände jag på mig bältet mitt,
som sken över världen vida.

Långla, sadde-ladde-la,
som sken över världen vida.

Och när jag kom i kyrkan in,
de lyfte på hatt och på hätta.

Och prästen som för altaret stod,
han glömde båd' läsa och sjunga.

Två bruna fålar bjöd man mig
allt för mitt bälte så fagert.

Men inte fick dom bältet mitt,
jag tyckte dom bjöd för magert.

Då bjöd man mig så mycket guld
och mätte det upp i skålar.

Att jag ej bytte bältet då,
nog var jag väl en dåre.

Ty när jag sen kom hem igen,
jag fick så underliga tankar.

Då bytte jag bort bältet mitt
mot ett par gamla vantar.

Det bältet var av sillefjäll
och sken över världen vida.

Långla, sadde-ladde-la,
och sken över världen vida.